

# *Cîntarea României- cîntarea muncii- cîntarea omului*

*„Nu se poate construi comunismul fără a rupe hotărît cu conservatorismul în toate domeniile, fără a fi un luptător înaintat, un susținător activ al noului în muncă, în producție, în industrie, în agricultură, în transporturi, în artă, în cultură, în știință, inclusiv în ridicarea bunăstării materiale a oamenilor muncii !”*

**NICOLAE CEAUȘESCU**

**A**notimp al recoltelor și semănăturilor, toamna, cu vast frumoasa ei chemare la meditație, deopotrivă liniștitoare și răscolitoare, a întrunit dintotdeauna, în cugetul poporului, bucuria muncii împlinite și clanul spre zările altor împliniri. Calendarul celor vechi începea toamna, sărbătorește : „plugușorul”, în plină iarnă, ar fi de neînțeles, dacă n-am ști că ritualul lui festiv rechemă, nu doar prin semnificații, ci chiar prin datele lui istorice, „începuturile” străvechi, ale căror semne se vedeau și se sărbătoreau toamna... Dar „niciodată, toamna nu fu mai frumoasă” decât anul acesta, în țara și în inimile noastre...

**P**rimă toamnă a cincinalului, ea s-a arătat marcată, în toate domeniile vieții active, de mari satisfacții : planul de stat pe anul acesta, în proces fierbinte de împlinire, în industrie ; cea mai bogată recoltă din istoria țării, pe ogoare ; un clocotitor climat creator, în lumea cercetărilor științifice, în lumea școlii, de toate specialitățile și gradele, în lumea artelor și a gândirii. Toate sectoarele vieții economice, sociale, spirituale, freamătă, stimulate de perspective și angajate în efortul de a atinge istoricele obiective și de a face cit mai grabnic realitate aievea din tezaurul de îndrumări și țeluri înălțătoare, înscrise în Programul de măsuri pentru aplicarea hotărîrilor Congresului al XI-lea al partidului și ale Congresului educației politice și al culturii socialiste. O unanimă însuflețire stăpînește și mișcă energiile întregului popor, în decizia lui de a da ascultare și de a materializa în fapte de muncă, de zidire trainică și frumoasă, de creație artistică, îndemnul și cuvîntul stăruitor ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, după înțeleapta și nemijlocita inspirație și conducere a căruia au fost elaborate și statornicite căile și mijloacele edificării omului nou, chemat să-și construiască, și să se îmbobileze construind, societatea nouă a socialismului multilateral dezvoltat, a comunismului.

Niciodată, sentimentul istoriei n-a cuprins mai viguros, mai deplin, mai irezistibil, conștiințele oamenilor, conștiința națiunii, decât în aceste zile, îmbogățite de prezența și înflăcărea, de sfatul și de forța de convingere ale tovarășului Nicolae Ceaușescu, în recente lui consfătuiri cu oamenii muncii de pe ogoarele, din uzinele, din laboratoarele țării. Și niciodată cetățeanul țării noastre n-a fost mai pătruns de sentimentul că e chemat să participe direct, efectiv și continuu la făurirea propriei sale istorii, decât în aceste zile, în care lucrările și hotărîrile plenarei Comitetului Central al partidului au culminat vile și substanțialele dezbateri (în presă, în ședințe de partid, sindicale, obștești, în întâlniri colocviale etc.), privind problemele de azi și de viitor ale cetății, ale locului cetățeanului în cetate.

„Pornim de la faptul că făuritorii tuturor bunurilor materiale sînt oamenii” — spune, în una dintre ultimele sale cuvîntări, tovarăşul Nicolae Ceauşescu — „că tot ceea ce facem, facem cu oameni şi pentru oameni, că societatea noastră este societatea muncii, societatea în care oamenii sînt stăpîni pe destinele lor şi-şi făuresc viitorul în mod liber”. În spiritul acestor cuvinte aflăm şi argumentul, şi nervul motor, şi îndreptăţirea măsurilor hotărîte în Plenara Comitetului Central al partidului, destinate unei creşteri mai rapide a bogăţiei naţionale, destinate ridicării bunăstării întregului popor, făuririi unei vieţi de înaltă civilizaţie, educării culturale şi valorificării maxime a omului ce se dezvoltă în societatea noastră.

**I**n acest spirit, ancorat în virtuţile educative şi constructive ale muncii, a fost iniţiat şi a început să intre în entuziastă pregătire Festivalul naţional „Cîntarea României”. E spiritul celui „cuib de volnicie” evocat, în tulburătoare apeluri la regăsirea cu sine, de dureroasa Cîntare a României de acum un veac. „Volnicia” definind, acolo, în acelaşi timp, trăsătura de caracter esenţială şi temeiul de existenţă a poporului nostru, iat-o din plin regăsită, afirmată şi impunîndu-se în zarea luminoasă şi fremătătoare de înnoire a României de azi. Viziunea de vis, parcă, spre care poetul năzuia, atunci, în amar încercenatele lui cîntări, să-şi ştie aşezate ţara şi viaţa poporului, iat-o înălţîndu-se azi, realitate în nestăvilit mers suitor. Citim, în adevăr, din Alecu Russo-Bălcescu: „Oraşele se întemeiază şi se infrumuseţează din nou... oamenii trăiesc în indostulare... pămîntul se acoperă de holdele aurii... volnicia domneşte ca mai înainte, dar nu acea volnicie prună, floare plîpindă a pustietăţii, ci slobozenia cea bărbată şi luminoasă, puternică şi cu rădăcină ţeapănă şi adine înfiptă în pămînt (...) „legea, rod al slobozeniei, legea care apără pe cel slobod de nedreptate şi nu apasă pe sărman în folosul bogatului...” „Poporul e stîlpul ţării” şi „munca e bogăţie veşnică”... Ne dăm scama, citind poemul, nu numai cit de vechi şi statornice idealuri şi convingeri trăim, dar mai ales în ce măreţ şi substanţial contrast de vibraţie va răsună „Cîntarea României” la pregătirea căruia s-a angajat, în primul rînd prin „volnicie”, prin fapta şi rodul bogat al muncii lui, întreg poporul. „Cîntarea României” de azi şi de mîine va fi — cum repetat şi subliniat a arătat tovarăşul Nicolae Ceauşescu — nu o formală demonstraţie festivă, ci oglindirea şi afirmarea climatului nostru de viaţă, dominat de entuziasmul construcţiei şi creaţiei, de setea de cunoaştere şi de o dinamică, nedomolit înnoitoare, revoluţionară. În acest climat, munca nu mai poate fi gîndită desprinsă de ispitele şi ambiantele frumosului — ale frumosului etic, în relaţiile sociale, ale frumosului în gîndire, de vreme ce se întemeiază pe adevăr, ale frumosului în simţire, întrucît el implică visare, dor de înălţare, de înobilare sufletească. În acest climat, frumosul, ca mod expresiv de a fi, de a se manifesta, al omului, nu mai poate fi revendicat în exclusivitate de „specialişti ai frumosului”; arta e şi ea, în practica ei şi în funcţiile ei majore, muncă, efort, elan spre cunoaştere, spre materializarea şi transfigurarea cunoaşterii, creaţie, viaţă, valorificare a vieţii, act de construcţie — subtilă, dar cu atît mai de seamă — a omului.

**I**n acest context apar, în toată marea lor semnificaţie, Hotărîrile cu privire la activitatea de educaţie politică şi culturală socialistă. Fiindcă, legată nemijlocit de fapta de muncă, de conştiinţa omului muncii, „Cîntarea României” este deopotrivă mărturisirea înaltei conştiinţe civice şi politice care animă poporul. În acest context, omul de artă se simte mai mult decît oricînd angajat să-şi desfăşoare actul său creator de frumos şi de educaţie prin frumos, nu numai în deplină cunoaştere a vieţii care palpită în jurul lui, ci şi integrat în problematica şi ambianta construcţiei şi constructorilor socialismului şi comunismului. În acest context, dezbatările privind problemele şi cerinţele dezvoltării noastre artistice — multe şi felurite, cite au loc, între creatori, în dialog cu marea publică, alături şi în reciprocă înrîurire şi stimulare cu miile de amatori de artă, oameni ai muncii — vor trebui să aibă la bază, ducînd astfel negreşit la cele mai bune rezultate, cuvintele tovarăşului Nicolae Ceauşescu, transcrise şi în exerga acestor rînduri: „Nu se poate construi comunismul fără a rupe hotărît cu conservatorismul în toate domeniile, fără a fi un luptător înaintat, un susţinător activ al noului în muncă, în producţie, în industrie, în agricultură, în transporturi, în artă, în cultură, în ştiinţă, inclusiv în ridicarea bunăstării materiale a oamenilor muncii”.

Pătrunşi de aceste cuvinte, oamenii de artă, deopotrivă cu tot omul muncii din ţară, se angajează, cîntîndu-şi propria lor muncă, şi propria lor omenie în dezvoltare, să fie, ca frunţi ai muncii, interpreţi de frunte ai „Cîntării României”.

„T”